

Nebeská maminka

Chorvatsko patří k menším zemím v Evropě. Má o třetinu menší rozlohu než Česká republika. U nás žije asi 10 milionů obyvatel, v Chorvatsku necelých pět milionů. V létě však navštíví nádherné pláže 14 milionů turistů, z naší země je to téměř 700 tisíc lidí.

Nám, kteří tam prožijeme dovolenou, připadá mořské pobřeží i kouzelná města jako vyrostlé v pohádce. Není to však tak dávno (v letech 1991–1995) zde zuřila strašná občanská válka. Její kruté příběhy předčily všechna očekávání. Tisíce dětí se potulovaly mezi vypálenými domy, když jejich rodiče zahynuli.

P. Jozo Zovko, františkánský kněz, plakal nad těmito dětmi. Ale nezůstal u toho. Zburcoval poutníky, kteří jezdí uctívat Pannu Marii do Medjugorje. Získal tak velké finanční prostředky, ze kterých těmto dětem účinně pomáhal.

V Širokém Brijegu vybudoval internát, kam přijímal dospívající sirotky, aby zde mohli chodit do školy. Všechny tyto děti zažily děs války, mnohé pak



na vlastní oči viděly umírat své rodiče. Takové sirotky přijímal doslova s otevřenou náručí P. Jozo v domově, kde nemuseli bojovat o přežití a mohli se dokonce kvalitně vzdělávat. Františkánský kněz přiváděl sirotky s vyhaslými pohledy do kaple. Tam je objal kolem ramen a poklekl s nimi před krásnou sochou Panny Marie. Přitom jim opakoval: „To je tvoje maminka.“

Všechny hrůzy války i bolest ze ztráty milovaných rodičů se vylily v slzách u Matky, která k nim vztahovala ruce. Tam u Panny Marie se pak postupně uzdravovala srdce mladých lidí, kteří jí svěřovali svůj život.

Dnes jsou tyto děti již dospělí lidé a vrátili se do běžného života. Proto je možné, že se nimi setkáte na dovolené v Chorvatsku. Přitom na nich většinou nic nepoznáte. Panna Maria své děti uzdravila a nejen ony, ale celý chorvatský národ ctí a miluje Matku Boží. Připojme se k nim zvláště teď v měsíci říjnu modlitbou k Matce Boží, která je nebeskou maminkou i každého z nás.

Ilustrace: Jiří Vančura



SOUTEŽ K ROKU MILOSRDENSTVÍ!

Jak už si jistě ti pozornější z vás všimli, mohli jste v každém čísle Tarsicia najít nějaký článek, který se týkal Roku milosrdenství a skutků milosrdenství. Protože tento rok vyhlášený papežem Františkem se už pomalu chýlí ke konci, rozhodli jsme se vyhlásit soutěž o praktické studentské diáře a zbrusu nové propisky Tarsicia. Kdo může vyhrát? Každý, kdo najde ve starších číslech pět článků vztahujících se k milosrdenství a krátce nám napíše, co ho na nich zaujalo, co se mu líbilo nebo proč si právě tyto vybral. Vylosovaní se mohou těšit na diáře a propisky, ale ani ostatní nepřijdou zkrátka! Soutězte s námi a zasílejte své odpovědi do 20. 10. 2016 na redakce@tarsicius.cz. Těšíme se!

Soutěžíme!

OTEC BEDŘICH HORÁK

STARŠÍ SYN

milosrdného otce

Už se vám někdy stalo, že tat'ka nebo mamka zvýhodnili někoho z vašich sourozenců před vámi? Nebo učitel, trenér, vedoucí kroužku někoho z vašich spolužáků, kamarádů? Že jim dali nebo zařídili něco lepšího než vám? A vy jste to brali jako křivdu, protože jste se domnívali, možná i právem, že právě vy máte nárok na lepší odměnu? Asi každý z nás to někdy zažil. Podobná věc se přihodila i staršímu synovi z podobenství o milosrdném otci, jehož první část jsme už rozebírali minule.

LEKCE MILOSRDENSTVÍ
(Lk 15, 25–32)

Starší syn se vrací z pole, kde dřel „jako mezek“. To nebyla výjimka. On opravdu vždycky poctivě pracoval a vůbec, lidé ho vnímali jako slušného člověka, na kterého jeho otec může být hrdý. A zřejmě i byl. Ale přece jenom otec měl dva syny, o toho doma neměl takovou starost, starší syn byl „v pohodě“, jak se zdálo. To spíš se jeho mysl toulala v dálkách, kam odešel jeho mladší syn. Na rozdíl (a to propastný) od otce, pro staršího syna jeho bratr přestal existovat. Taková věc, kterou provedl, se neodpouští, protože obral otce o majetek, odešel z domu, kde bylo potřeba každé pracovitě ruky, za nezasloužené peníze si jen užíval. Možná se i doslechl o tom, že zemí, kam jeho bratr odešel, postihla nouze, že se dostal do tíživé situace. „Dobře mu tak,“ mýsl si starší syn se zadostiučiněním. Jenomže při tomto návratu z pole se dověděl, jakou neslýchanou drzostí si dovolil, že se vůbec odvažuje se domů vrátit. Ale „ranou pod pás“ pro něj bylo, že otec, se kterým starší syn poměrně dobře vycházel, který mu nemohl nic nevyčítat, tohoto darebáka znovu při jeho návratu přijal. Ale jak! On mu dal to nejlepší, co doma měli, co měl možná slíbené a na co už se těšil ten starší syn. A tak zůstává před branou domu, aby to

všechno „rozdýchal“, nechce být pod jednou střešou s tím zvrhlíkem a ještě se dívat na to, jak si znovu užívá. Asi dobře chápeme to jeho jednání a říkáme si: „Kde je tedy spravedlnost?“

Spravedlnost se projevuje nejvíce právě v jednání otce. Záleželo mu přece na obou synech, a tak po návratu mladšího syna, když zařídil oslavu, má starost zase o syna staršího, od nějž asi nečekal takové jednání. Jde ho přemlouvat, jde mu vysvětlovat, že ztracený majetek nemá pro něj zdaleka takovou cenu jako navracený syn, kterého tu má živého. Důležité je společenství a soudržnost. Kdo toto má, vlastní nesmírné bohatství a může

stále prožívat radost, veselit se. A o to jde. K takovému postoji nás Ježíš vede, protože takto jedná Bůh.

Jak končí podobenství se starším synem? To my nevíme, závěr příběhu totiž zůstává otevřený. Vzpomeňme, ke komu pronáší Ježíš podobenství o milosrdenství v 15. kapitole Lukášova evangelia. Jsou to farizejové a učitelé zákona, kteří jsou nespokojeni, ano, cítí se být ukřivdění, že Ježíš vyhledává společenství celníků a hříšníků a hoduje s nimi. Oni jsou ti starší synové, kteří se mají rozhodnout, jestli se budou radovat s Ježíšem nad a spolu s hříšníky, kteří se navrátili, anebo ne. Vždyť i tito farizejové jsou hříšníci, i když jejich hříchy nejsou tak zjevné. Zatím ještě nejsou schopni milosrdenství, kterým se vyznačuje otec z podobenství.

Výzva Ježíšova radovat se z dobra druhých, jejich „výhod“, jakkoli se mohou zdát nezasloužené, je určena i každému z nás, kteří se s nimi srovnáváme, kteří se cítíme ukřivdění, kteří jim snad i závidíme. Ale nemáme co závidět. Protože jestliže jsme spojeni s Bohem skrze víru a modlitbu, všechno, co on vlastní (vždyť jeho je celý svět!), je i naše (srv. Lk 15, 31). A proto se můžeme a máme učit velkorysostí a milosrdenství, jaké má Bůh. Jak říká Ježíš: „Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec“ (Lk 6, 36).

